

въ новославянскиятъ езикъ тя са измѣнява на з (напр. мъжь-моуъжъ, плачь-плачъ, отиць-отицъ, ниць-ницъ. 5) Буквата зъ се сѣдинява съ гъркланните г, к и х (гзѣкнѣти, хъшникъ, врагъ, пророкъ доухъ). 6) Гласната ѿ постоянно се сѣдинява съ л и р: а) когато преди тие букви се намира друга съгласна (млъко, срѣро, клѣтъ, брѣтно); б) въ нѣкои гръцки думи, които се пишеть съ α (нюдѣи, елискѣи, халдѣискъ, маѡѣи). 7) Глухите гласни ж и љ образувать слогъ, а при сѣдинението имъ съ л и р сѣкога се произнасятъ слѣдъ тѣхъ, а не преди тѣхъ (дъщи, дънь, влжъ, гръкъ, гръдъ, льнъ). 8) Юсове се употрѣбляватъ не безразлично, а съзнателно, както въ корѣнете, така и въ окончанята на думите. Въ корѣнете юсове повечето пѣти сѣ са писале тамъ, дѣто у нѣкои нови славянски нарѣчя се чуе оу (голжъ-голѣжъ, мъжъ-мѣжъ). Въ окончанието юсове се употрѣбляватъ и въ склоненията и въ стрѣженията: а) въ винителниятъ и въ творителниятъ падѣжи на единственното число (женъ-женоѡ, владѣкъ-владѣкоѡ); б) въ пѣрвото лице на единственното число и въ третѡто на множественното (отъ 1-то стрѣжение) отъ настоящето време и 3-то лице на множ. число отъ прошедшето протѣженно (идѣ, идѣтъ дмаѣжъ). 8) Юсове (ж и ѡ) не могатъ да сѣставать слогъ съ друга гласна, и въ такавъ случай пѣрвиятъ отъ тѣхъ (ж) се разединява на ѡв и на зм (мановинѣ, риновенъ, дзмъ отъ джти), а вториятъ (ѡ) на ѡн, ѡм, им и ен (пѣти-пѣнъ,